

ΤΟ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αινηστηκή έισοδα της Α. Β. Υ. της πριγκιπίσσας Ασπασίας, χήρας του όλης μονήτου έπαλεως Άλεξανδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—Απαγορεύεται η χαρακτηρισία)

ΙΣΤ.

— Ισως, άλλα κι ιστορία αυτή μ' ένοχλει. Είμαι έλευθερος, νομίζω, νά κάνω δι τι θέλω.

Ο πρίγκηψ είχε πεισματώσαντα...

Μά ή Ασπασία, συνετή και φρόνιμη δύνατα, τόν καθηγός σύχασε σιγά-σιγά, τόν έγαλήνεψε, τόν έπεισε.

“Επρέπε ν' άκουσσαν τις καλές και φρόνιμες συμβουλές δέν βασιλώσης. Αύτό ήταν το συμφέρον τους, όποιας άποφέως...

— Πρέπει λοιπόν νά κλείσσουμε και τά μάτια μας και τό στόμα μας! είπεν ο Άλεξανδρος, άναστενάζοντας.

— Οχι δά, Άλεξανδρε, μήν είσαι υπερθολικός. Απλούστατα, θώ είμαστε στο έδης πιό επιφυλακτικοί. Θ' άποφεύγουμε τά περιέργη βλέμματα του κόσμου και συνεπάς και τά σχόλια τους.

— Μά αυτό είναι άδιντον. Δεν γίνεται, λέγεται μόνον.

— Και γίνεται. Άρκει νά τό θέλουμε...

Ο πρίγκηψ σκέφθηκε λίγο και άπαντησε :

— Λοιπόν, Μπίκα μου, ένας τρόπος ύπαρχε για ν' άποφύγουμε τά σχόλια και τίς κακολογίες του κόσμου.

— Ποιος;

— Νά πατρευτούμε!

Η Ασπασία Μάνου κοκκίνισε σάν τριαντάφυλλο. Ή πρότασις αυτή τού πρίγκηπος, έκαμε τήν καρδιά της νά σκιρτήση από χάρη. “Ένας στεναγμός έφευγε άπο τά χειλί της.

Ο πρίγκηψ Άλεξανδρος τήν κύτταζε άνυπόμονα. Κι' έπειδη ή Ασπασία άργησε νά τού δώση άπαντη, τής είπε :

— Γιατί δεν μού άπαντας, Μπίκα, διστάζεις;

Η δις Μάνου τόν κύτταζε θαθείσι στά μάτια και ψιθύρισε: — Οχι, δέν διστάζω. Ή καρδιά μου χτυπά δυνατά και τά χειλή μου, καθαδύς βλέπεις, τρέμουν. Γι' αυτό δργώ νά σου άπαντασσα.

— Είσαι ούμφωνη λοιπόν, Μπίκα μου;

— Ω, Άλεξανδρε, είν' άναγκη νά μέρωτάς; Είχες ποτέ και τήν παραμικρή άμφισσα λιγά τήν δάγκη μου, για τίς διαθέσεις μου, για τούς πόδους και τά δύνειρά μου;

— Οχι, Μπίκα μου, ποτέ. Ξέρω καλά τά αισθήματά σου, έρω τα καλά τήν καρδιά σου. Και γι' αυτό άκριθως σούδακα μιά τέτοια πρότασι. Ναι, Μπίκα, πρέπει νά τελειώση πειά αυτή ή ιστορία. Πρέπει νά φράσουμε τά στόματα τού κόσμου. Κι' αυτό δέν μπορεί νά γίνη λαλώνις, παρα μόνον μή την ένωσι μας. Σ' άγαπω και μή δημάστη. Είμαστε έλευθεροι νά κάμουμε έκεινο τό δόπιο ποθούμε. Γιατί λοιπόν νά διστάζουμε, γιατί νά μήν έχουμε τό θάρρος πού χρεάζεται, για νά κάνουμε έκεινό πού κάνουν κι οι ποτί κιονιού θνητοί διπάν άγαπιούνται; Μιλήσε μου, Μπίκα. Θέλω νά άκουσα τήν πρότασι μου;

— Ναι, Άλεξανδρε, και σ' εύχαριστα. Άλλα, δές μή βιάζομαστε, σέ παρακαλώ. Ή βιασύνη στήν περίπτωσι αι αυτή, θά μας κάμη κακό. Ναι, ναι, θά μας βλάψῃ, θά μας κάμη ίσως δυστυχισμένους για πάντα.

— Γιατί;

— Γιατί, πρώτα-πρώτα, θώ δυσαρέσκησμους τούς γονείς σου, οι όποιους μάς τό έτονσαν ρητώς, δέν πρέπει νά βιαστούμε, δέν πρέπει νά κάνουμε απέρισκεις.

— Α, Μπίκα, δάγκη μου, έτοι μιλάνε πάντα οι γονείς, στίς περιστάσεις αυτές! Αύτοι δην βιάζονται φυσικά. Πέρασαν δή τήν κρίσι αυτή τής δάγκης και είναι ιώσιμοι κι εύτυχισμένοι. Μά ζιες ή γηστιμός μαστε και συνεπάς άνυπομονούμε. Μάς λένε νά περιμένουμε. “Ως πότε δύμος;

“Ως πότε, θεέ μου!..

— “Ως πού νέρθουμον πιό βολικά τά πράγματα, Άλεξανδρε. — Αόγια!.. λόγια... λόγια!.. Και πιοτέμεις και σύ σ' αύτά, δυστυχός.

— Άλεξανδρε, μή με κάνεις νά ύποφέρω. Νομίζεις πώς δέν επιθυμούμε κι' έγω νά ενωθούμε τό γηρυογάρωπερο. Μά βλέπω καλά πώς ή βιασύνη μας δέν θά βλάψῃ, άγαπημένε μου.

— Κατασταθείσιν. Σ' έχουν τρομοκρατήσει. “Έχουν κηρυχθή δόλιοι έναντινοι μας. Τους ένοχλει ή αγάπη μας. Αύτοι οι γονείς μου μάς φέρουν έμποδια. Αύτό λοιπόν δέν μπορεί νά διαφρέση. Πρέπει νά δοθή ένα τέλος. Και θά φροντίσω έγω γι' αύτο, από σήμερι, από αύριο, τό πολύ, μάλιστα.

Η Ασπασία άνησχυσε και πάλι.

— Ηρεμε πόσο έπικινδυνές για τήν δάγκη τους, μπορούσαν νά είνε, ή άθωες αύτες έκρηξης τού θυμού μας και τόν πείσματος τού πρηγκηπος. Και θέλησε νά προλάθη, νά ματαώση κάθε του σχετική ένέργεια.

— Τί θές νά πής, Άλεξανδρε; τόν ρώτησε.

— Έχω το σχέδιό μου, άπαντησε ό πρίγκηψ, μέ παιδικό πεισμα.

— Δέν θές νά μού τό πής έμένα τό σχέδιό σου αύτο;

— “Οχι!

— “Οχι:

Η φωνή τής Ασπασίας ήταν τώρα σιγανή, και λυπημένη.

Κι' ό πρίγκηψ Άλεξανδρος μετάνοιος άμεσως, για τόν απότομο τρόπο τού απέναντι έκείνης πού τόσο έλαττρευε.

Γύρισε λοιπόν και είπε στήν δάγκηπισσα του μέ γλυκεία φωνή :

— Μή με παρεχηγήσης, Μπίκα μου. Ό θυμός μου γιατί τή στάσι τού κόσμου απέναντι μας, μή κάνει νά παραφέρουμα. Όσο σου έξηγήσως τί σκέπτομαι νά κάμω. Ήκαμα τή σκέψη αυτή τελευταία, βλέποντας πώς δέν θά τελειώση ποτέ ή ιστορία τής δάγκης μας. Καθηδάριος δηλαδή νά μιλήσα τελειωτικά μέ τούς γονείς μου και πρωτίστως μέ τόν πατέρα μου. Σκέφθηκα άκομα νά ζητήσω τη μεσολάθηση πού πρωθυπουργού...

— Τού κ. Βενιζέλου, πώρως έφαντασμένη ή Ασπασία.

— Ναι, τού κ. Βενιζέλου, γιατί σε τρομάζει αύτο; Ο κ. Βενιζέλος είνε άνθρωπος προσδευτικός έξαιρετικά, πραγματικά φιλελύθερος και έλπιζα νά βρω σ' αύτόν έναν ειλικρινή σύμμαχο, συνήγορο, προστάτη, καλύν χρυσέλι, δημοσιόνειο, πάσις θελείς πές το...

Η Ασπασία άνησχυσε πολύ πολύ τώρα.

Καταλάθαινε δέν θά ήταν καθόλου σωστό, καθόλου εύχαριστο, καθόλου φρόνιμο για τό ζήτημά τους, ή διάμεσης τού πρωθυπουργού σ' αύτο. Προστάθησε λοιπόν νά μεταπειστή τόν Άλεξανδρο, νά τόν συγκρατήση, νά τού δώση νά ενονήση δίτι, πρός τό παρόν τουλαχιστον, δέν έπρεπε νά κάμη κανένα διπλάτως διάθημα είς τρίτους.

Μίλησε σοχικώδης τόσο πειστικά στόν Άλεξανδρο, ώστε τόν έπεισε νά κάμη λίγη ύπομονή άκομα.

— Ως πότε θά ύπομένουμε; ψιθύρισε ό πρίγκηψ.

— Ως πού τόν έπομένουμε; ή στιγμή πού δέν θά τελειώσουμε, δημοσιόνειο, πάσις θελείς πές το...

— Κι' ή στιγμή αυτή;

— Ή στιγμή αυτή, ή ήμέρα αυτή δημάρχηση, Άλεξανδρε. Είμαι βέβαιη γι' αύτη.

— Μακάρι νά είν' έτσι! φτυκρίθηκε δέν Άλεξανδρος. Ό θεδς νά εισακούση τίς ικεάσι μας. Έξ αόλου, δέν θά λειψουν έκεινοι πού θά ύποτρηψίουν τό ζήτημα μας. Ήταν καταφύγω δηλαδή, ή έσχατη άναγκη, και στούς θείους μου, οι διποίοι μέ άγαπούνται δέν θά μού δημόνιο πρωτάρη μους.

(Άκολουθεί)

Ο παπούος και η γιαγιά του Άλεξανδρου, Βασιλεύς Γεώργιος και Βασιλισσα “Ολγα, την έποχη τών γάμων των.